

Wajongeren aan de slag in winkel- en woonzorgcentrum

‘Met een kortdurend traject ben je er niet’

Werken en leren in een eigentijds winkelcentrum? Re-integratieproject Groot Driene biedt Wajongeren die kans. Opvallend detail: de winkeliers werken actief mee om jongeren met een arbeidsbeperking klaar te stomen voor het reguliere bedrijfsleven. ‘Een sterke formule’, vindt Ed Sijsma, arbeidsdeskundige bij UWV, ‘en een opmaat naar werk.’

Groot Driene is vernoemd naar het gelijknamige winkelcentrum in Hengelo. Dertien jonggehandicapten tussen de zeventien en vijfentwintig jaar volgen er een leerwerktraject van drie tot zes maanden. ‘De werkzaamheden in de verschillende winkels zijn divers’, vertelt Ed, die namens UWV Hengelo nauw betrokken is bij het re-integratieproject: ‘Klussen in het magazijn, schappen vullen, hokken schoonmaken in de dierenspeciaalzaak... en soms zelfs achter de kassa. En een aantal Wajongeren doet werkervaring op in het nabijgelegen woonzorgcentrum van Carint/Humanitas. Sommigen komen nu eenmaal beter tot hun recht in de zorgsector.’ Door het bieden van structuur – afgebakende taken, een duidelijke dagindeling – worden Wajongeren stapsgewijs voorbereid op betaald werk. De keuze voor dit winkelcentrum is geen toevallige: het complex is overdekt en ligt op flinke afstand van het centrum of de woonomgeving van de deelnemers. Een rustige locatie met weinig prikkels van buitenaf, waardoor jongeren met een arbeidsbeperking zich volledig kunnen concentreren op hun werk.

Pittig project

Initiatiefnemer van Groot Driene is re-integratiebureau De Praktijkjob, dat nauw samenwerkt met de gemeente Hengelo, de winkeliers, het woonzorgcentrum en UWV. Ed: ‘De gemeente levert kandidaten uit de sociale dienst met een meervoudige problematiek op sociaal of maat-

schappelijk terrein. Wij zorgen op onze beurt voor de instroom van Wajongeren. Daar gaat een uitgebreide screening aan vooraf, want de arbeidsbeperkingen van deze groep lopen uiteen: soms zijn ze fysiek of psychisch van aard, soms op het sociale vlak. Een integratieproject is pas effectief als de juiste deelnemer op de juiste plek zit. Wajongeren met ernstige gedragsproblemen of een drugs- of alcoholverslaving vallen af. Verder kijken we als arbeidsdeskundigen naar de motivatie. Wat verwachten de mensen van het leerwerktraject, hebben ze een reëel beeld van hun capaciteiten? Groot Driene is een pittig project, je moet op tijd komen, kunnen plannen, communiceren en samenwerken.’

Na een succesvolle screening vindt er een intake plaats bij De Praktijkjob. Krijgt de Wajonger ook daar groen licht, dan gaat hij of zij direct de werkvloer op. ‘Spannend, dat zeker, maar het re-integratiebureau zorgt voor intensieve begeleiding’, onderstreept Ed. ‘Regelmatig is er contact tussen jobcoach en betrokken werkgever. Bovendien is er elke middag een ervaren ex-WIW’er (Wet inschakeling werkzoekenden, red.) in het winkelcentrum aanwezig die als eerste aanspreekpunt fungeert en adequaat inspeelt op mogelijke problemen. Korte lijnen, daar draait het om. Dreigt het toch mis te gaan, dan zitten we binnen *no time* bij elkaar om de “crisis” aan te pakken.’

Het project loopt ruim een jaar en Ed is tevreden: ‘Al is het slagingspercentage zeventig procent, het kan natuurlijk altijd beter. Zo zou

ik graag gestandaardiseerde motivatietests willen afnemen. Daardoor krijg je meer gedetailleerde informatie naar boven. Verder is een korte snuffelstage een goede aanvulling. Kun je direct zien of het klikt.’ Zes Wajongeren zijn inmiddels doorgestroomd naar een betaalde baan. Jobcoaches blijven de jongeren ook dan begeleiden en natuurlijk houdt UWV de vinger aan de pols. ‘Het is nu eenmaal een kwetsbare groep’, aldus Ed. ‘Met een kortdurend re-inte-

Ed Sijsma: ‘Een integratieproject is pas effectief als de juiste deelnemer op de juiste plek zit.’

FOTOGRAFIE ROGIER VELDMAN

Janneke Wools: ‘Een praatje maken met de bewoners, de tijd voor ze nemen, dat wordt zó gewaardeerd.’

gratietraject ben je er niet, al is een project als deze een mooie eerste stap naar betaald werk.’

Sjoelen, rummikuppen en bingo

‘Ik zit hier nu vijf maanden en heb me nog geen dag verveeld.’ Janneke Wools (26) volgt bij woonzorgcentrum Humanitas van Carint een leerwerktraject. ‘Het is een veelzijdige job. Zo breng ik post en koffie rond, maak ik kopieën, doe ik voorbereidende klussen voor de financiële afdeling en zet ik stukjes op de kabelkrant van Humanitas. Het is secuur werk en alleen door te dóen krijg je iets onder de knie.’ Naast administratief medewerker is Janneke ook assistent-activiteitenbegeleider. Regelmatig helpt ze bij de activiteiten die het woonzorgcentrum organiseert: sjoelen, rummikuppen, bingo... ‘Een praatje maken met de bewoners, de tijd voor ze nemen, dat wordt zó gewaardeerd.’

Sinds kort denk ik ook mee over leuke dagtrips voor de ouderen. Gezellig samen met de bus eropuit. Als je dan achteraf die blijde gezichten ziet, heb je echt eer van je werk.’

Grenzen aangeven

Janneke voert regelmatig vakinhoudelijke gesprekken met haar *trainer-on-the-job*, een ervaren medewerker van Humanitas. Daarnaast wordt ze begeleid door een jobcoach van re-integratiebureau De Praktijkjob: ‘Om de week kijken we naar mijn persoonlijke leerdoelen. Dat doen we aan de hand van concrete situaties. Welke werkzaamheden gingen goed, welke minder? En hoe ga ik het de volgende keer aanpakken? In het begin dacht ik vaak: kán ik dat wel? Ik twijfelde aan alles, ook omdat ik al heel wat had meegemaakt. Zo lijd ik aan het zeldzame syndroom van Carpenter. Mijn schedel-

naden waren bij mijn geboorte te snel gesloten, waardoor mijn hoofd zich anders vormde. Bovendien zaten mijn vingers en tenen aan elkaar vast. Vijftien operaties heb ik achter de rug. Dat had effect op mijn schoolprestaties, maar mijn mavo-diploma heb ik mooi op zak. Toch werk ik wat langzamer dan anderen. Typen, bijvoorbeeld, kost me moeite, maar ik zet door. Dankzij het Groot Driene-project voel ik me een stuk zekerder. Ik zeg het gewoon als ik iets niet snap en geef m’n grenzen aan. Ik heb mezelf beter leren kennen en weet nu wat ik in de toekomst het liefste zou willen: een baan in het ziekenhuis, op een kinderafdeling. Assistent-activiteitenbegeleider wellicht? Ik heb er vroeger vaak genoeg gelegen en kan ik me goed verplaatsen in zieke kinderen. Ik weet wat ze doormaken, hoe onzeker ze zich voelen. Werken met mensen, dáár ligt mijn hart.’ <